

ENTELEQUIA

Clarejava. Mandrejar una estona al llit era un dels privilegis dels diumenges. Com que no hi havia escola, tant punt els seus germans obrissin els ulls ja no es podia parar de feinejar. El pare, matiner, devia ser a l'hort. Travessant la cortina, arribava el fum de la cuina que la mare ja havia encès. Fer el ronso una mica més entre els llençols. Ara la mare ja la cridava. No valia a encantar-se. Rentada de cara com de gat, roba i espadenyes, esmorzar en una esgarrapada i en dansa. Cap a mig matí, i després de complir amb totes les tasques, arribava el moment: el pare aparellava el carro i cap a mar hi falta gent! Aquell viatge l'omplia d'emoció. Fins i tot el cavall semblava content. Com si ensumés que el dia era especial: s'acostava el moment del seu bany setmanal. De camí cap al *cruze* trobaven alguns veïns més que, com ells, miraven d'aprofitar les poques hores de descans que el dia del senyor procurava. Des d'allà, per no perdre el costum, feien cap al raconet de platja que s'havien fet seu. En arribar a Can Cristus el primer era muntar la parada. Escombrar la sorra, buscar les branques per fer el foc, procurar-se el seient de cadascun i preparar tot el que portaven per al dinar. El sofregit a mig fer, begudes en fresc, la fruita en remull i els homes de la casa a l'aigua. S'havia d'arreglar tot l'acompanyament per a l'arròs que la mare cuinava com els àngels. Mai era igual, perquè depenia del que, generosament, el mar oferís aquell dia. Quan els crits dels nens s'anaven allunyant, la mare cantussejava pendent de la cassola i el pare furgava les roques sense deixar de fer-hi peu. L'animal, després d'estar-se una estona en remull, campava lliurement. Era el moment que la Pepita aprofitava per estirar-se a la sorra tèbia de la cala, respirar i deixar-se anar. Si el dia era com avui, càlid i amb un suau airet, només necessitava uns quants minuts per ser ben lluny, perseguint els núvols en el seu erràtic camí i amb ells viure totes les històries que bullien dins del seu cap. Podia ser la protagonista de les aventures que escoltava a les telenovel·les i li agradava reinventar les vides dels sants que veia als *retratos* de l'enciclopèdia dels seus germans. Llegia amb treballs i això la neguitejava, però intentava suplir-ho amb grans dosis d'imaginació. Havia pogut anar tant poc a col·legi! S'endormiscava i viatjava on i amb qui volgués. Notava com s'hi endinsava. S'ha trobat al carrer Major envoltada de tot de gent endiumenjada i aturada passant conversa. No ha reconegut a ningú. Els forasters ja les fan aquestes coses- ha pensat. Tot i que l'escena tenia un toc diferent. Sense aturar-s'hi més ha seguit caminant. En arribar a la plaça, de lluny, també ha notat canvis a *Telèfons*. Ahir encara hi va veure la Maria enfeïnada amb els fils i els endolls de la centraleta. O era el *Centro*? No ho tenia clar. Deuen haver arreglat les façanes- s'ha dit a ella mateixa. La curiositat l'ha vençut. Acostant-s'hi s'ha fixat en que de dins s'escapava una llum que l'atreia sense remei. El que semblava una mena d'aparador li ha cridat l'atenció i ha tingut el temps just de fer-hi una ullada abans de veure's empenya a entrar. La barreja de coloraines i mides que descansava sobre les lleixes polides eren llibres? No n'havia vist mai tants de junts! Amb vida pròpia, ha notat com la mà dreta

s'estirava per acaronar les tapes que anticipaven llargues estones de felicitat. I aquesta olor? No s'assemblava a cap de les que li eren properes. Es filtraven converses suaus de darrere un taulell. No acabava de saber on era però un gran somriure se li enfilava per les galtes. Lentament girava sobre ella mateixa i respirant amb suavitat intentava fondre's amb aquella atmosfera. Es podria quedar aquí. Per sempre.

-Ai, que freda!- ha cridat la Pepita en sentir, de sobte, l'esquitx de l'aigua sobre la pell calenta.

-Que dormies?- ha preguntat el petit amb un somriure murri.

I els xiscles de l'una darrere l'altre s'han enlairat fent competència a la remor de les onades. Quan la mare ha cridat a dinar, la persecució s'ha interromput per llançar-se sobre els plats que, fumejant, escampaven una deliciosa flaire. Durant una estona la calma regnant els ha anat abocant a una tranquil·la migdiada. La noia ha tornat a tancar els ulls amb l'esperança de reprendre aquella última fantasia. Tenia intenció de saber-ne més. Era i no era la seva vila. Li resultava familiar però estranya alhora. No podia ser un somni qualsevol. Realment existirien aquells llocs on les noies es podrien acostar a d'altres vides? S'havia obert una escletxa endavant i havia estat escollida per a fer-hi una mirada? Qui ho sap? Aquesta sí que seria una gran aventura. No s'ho pensaria dues vegades. Llavors no caldria seguir el que per a ella estava escrit. Com li agradaria! Potser un dia.